

LUKU 1.

Alessia

Pilvi lipui hypnoottisen hiljaa valkoisen kuun ohitse, jatkaen sitten matkaansa mustan, tähtiä täynnä olevan taivaan halki. Miksi kuu näytti maan päältä katsottuna niin kauniilta? Se oli pelkkää kiveä ja kraatteria, jonka ihmiselle näkyvä muoto vaihteli yö yön perään sen mukaan, missä vaiheessa kiertoaan se oli. Kuun valo ei ollut sen omaa, se heijasti auringon valoa, eikä se koskaan näyttänyt pimeää puoltaan. Se oli valheellinen taivaankappale. Yhtä valheellinen kuin mies, jota rakastin. Suljin hetkeksi silmäni, kun tunsin huulillani Nicholaksen huulien polttavan kosketuksen. Sen suudelman, jonka hän oli antanut minulle yhtenä tällaisista öistä, kun olin yrittänyt paeta tästä paikasta, joka repi sydämeni satoihin palasiin, paikasta, jonne en kuulunut. Puristin hampaani yhteen ja pakotin itseni työntämään mielikuvan syrjään. Pystyn unohtamaan hänet. Jos keskityn riittävän syvästi vain näkemään, kuulemaan ja tuntemaan sen, mitä on täsmälleen nyt ja tässä, ehkä unohdan itsenikin. Ehkä unohdan samalla myös sen, missä olen ja miksi. Ja juuri sitä halusin tältä vartiosta valvotulta yöltä. Unohdusta. Niin. Keskity kuuhun. Keskity tähtiin ja metsään ympärilläsi, Alessia. Älä keskity siihen, mitä menetit. Älä keskity Nicholasiin, äläkä etenkään muistele niitä sanoja, jotka hän lausui sinulle, kun näit hänet viimeisen kerran.

Sinä et ole minulle yhtään mitään, sinä et ole yhtään mitään, et yhtään mitään... sanat kaikuivat päässäni, sydämessäni, ja puristin kynteni kämmeniini. Lopeta. Älä ajattele sitä. Kipu säteili rinnasta vatsaan saakka, valtasi koko kehon kuin jokin kutsumaton, ihoni alle pesiytynyt loinen.

Otin yhden puun, ja heitin sen nuotioon, pakottaen itseni irti ajatuksistani. Oli merkillistä, kuinka kehon tuntemukset olivat niin syvästi sidoksissa ajatuksiin. Kun sai ajatukset lakkaamaan, sydänkin lakkasi särkemästä. Sitten oli enää hiljaisuus. Kumiseva tyhjyys, johon uppoaminen tuntui joka kerta yhtä helpottavalta. Se oli kuitenkin vain lääke pahimpaan särkyyn, ei parannuskeino. Ilmassa tuntui jo talven kirpeys, lumen ensi aavistus. Nuotiosta satunnaisesti sinkoilevat keltaiset kipinät räiskyivät ja poksahtelivat, tuoden ainoat äänet hiljaisuuteen. Tulen katseleminen oli minusta lumoavaa, sillä mitä kauemmin siihen katsoin, sitä elävämmäksi se muuttui. Pian ympärillä ei ollut enää mitään muuta, kuin liekkien hidas valssi. Tanssi. Valssi. Nicholas. Huokaisin. Tämä oli toivotonta. Minä olin toivoton.

Nostin katseeni nuotiosta vilkaistakseni ympärilleni, pimeään metsään, ja hetken aikaa silmissäni tanssivat keltaiset pilkut, kuin yössä lentelevät tulikärpäset. Värähdin vilusta, kun muistin, miten arvaamaton todellisuus minua ympäröi. Kääriydyin tiukemmin viittaani. Jotakin ympäristössä oli muuttunut ensimmäisen tasokilpailun läpäisyn jälkeen. Metsä tuntui elävän ympärilläni enemmän. Kuin olisimme eläneet viimeiset kuukaudet jonkinlaisen kuplan sisällä ja tulleet nyt ulos todelliseen maailmaan. Jollakin lailla tiesin sen olevankin niin. Ensimmäisen tason alokkaita ympäröi suojataikuus, joka ei suojannut meitä enää.

Kuulin rasahduksen metsästä ja terästäydyin. Sydämeni jyskytti äkkiä aavistuksen kovempaa, kun tuijotin metsän pimeyteen. En nähnyt mitään epätavallista. Ääni saattoi olla mikä tahansa, mutta sen lähde oli silti tarkistettava. Sytytin soihdun, puristin tikaria toisessa kädessäni ja kävelin hieman lähemmäs metsänlaitaa. Kiiluvat silmät katselivat minuun lähes maan tasalta. Pian sen viereen ilmestyivät toiset ja kolmannet. Kun lähestyin niitä tulen kanssa, kolme pientä ozzya kääntyi ja otti jalat alleen, paeten vikkelästi takaisin metsän pimeyteen. Ne eivät selvästikään pitäneet tulesta. Äkkiä kohonnut sydämeni syke laski hieman ja palasin takaisin vartiopaikalleni.

Mielessäni risteilivät sekaisin helpotus ja pettymys. Helpotus siitä, että mitään pahaa ei ollut tapahtunut. Pettymys siitä, että Caressa ei palannut leiriin vieläkään vaikka odotin yhä joka päivä, että hän saapuisi. Hänen kasvonsa käväisivät mielessäni, kun laskin tikarin takaisin vierelleni ja istuin nuotion viereen. Missä ihmeessä hän mahtoi olla? Selittämätön pelko kouraisi sydäntäni joka kerta, kun annoin itseni ajatella häntä. En ollut unohtanut mitään, mitä hän oli tehnyt puolestani. Muistin elävästi viimeisen kerran, jona näin hänet. Hän oli vaihtamassa leiriä, ja hän pakotti minut ottamaan vastaan ensimmäisestä tasokilpailusta voittamansa asun, joka oli niin arvokas, että kun olin koskettanut sitä asua, olin tuntenut itseni arvottomaksi pukemaan sitä päälleni. En ollut ansainnut sitä. Ja silti Caressa oli antanut sen minulle. Ja vaikka ylikomentaja oli saanut tietää asiasta ja vienyt asun minulta pois, en voinut unohtaa sitä, että Caressa oli yrittänyt suojella minua sillä tavoin. Miksi? En vieläkään ymmärtänyt sitä. Miksi hän välittäisi minusta niin, että antaisi minulle jotakin niin arvokasta? Minä olin koko lyhyen tuttavuutemme ajan ollut heikko, itkuinen ja sääliittävä, eikä kenenkään tällaisessa paikassa pitäisi välittää sellaisesta ihmisestä vähääkään. Mutta jostakin syystä, Caressa oli välittänyt. Ja nyt hän oli kadoksissa, enkä voinut kysyä keneltäkään missä hän oli. En voinut kysyä, oliko hänelle tapahtunut jotakin pahaa, koska tämä sairas maailma ei sallinut ystäviä, eikä sitä, että saisin olla hänestä huolissani. Ennen olin vaistonnut kaukaa etenkin ihmiset, joilla oli voimakas aura, tai jotka merkitsivät minulle jotakin. Kuten Caressan, Nicholasin ja ylikomentajan. Nyt vaistoni olivat sammuneet, enkä tuntenut kenenkään läsnäoloa, kuten ennen.

Sorkin nuotiota kepillä, saaden kipinät lennähtämään ilmaan, ja ajattelin synkkänä uutta kouluttajaani, jonka uskoin olevan syy vaistojeni sammumiseen. Hänen koulutustyyliinsä ei varsinaisesti suosinut minkään kaltaisia pehmeitä kykyjä. Mutta kaiketi tämä oli välttämätöntä, jos aioin selvitä. Sen olin viimein oppinut. Olin oppinut, miten täällä selviydyttiin. Olin oppinut sietämään kipua, kylmyyttä ja yksinäisyyttä. Olin oppinut tukahduttamaan tunteeni, tappamaan ne kuin häiritsevät itikat iholta. Olin viimein oppinut olemaan itkemättä. Mutta öisin... silloin pieni osa sydämeistäni yritti räpistellä siipiään, ja muistuttaa minua ihmisistä, joita kaipasini.

Olkapäähäni tartuttiin yllättäen lujalla otteella, ja säpsähdin irti synkistä ajatuksistani. Tartuin tikariini, mutta käteni väännettiin selkäni taakse. Otteeni aseesta irtosi ja tikari kolahti maahan. Paniikki syöksyi lävitseni, ja aloin pyristellä hyökkääjän otteessa. Yritin huutaa varoitusta muille, mutta ääneni tukahtui suuni eteen painettuun käteen.

Samassa hetkessä näin, kuinka metsästä alkoi virrata mustiin pukeutuneita, hampaisiin asti aseistautuneita hahmoja. Hahmot piirittivät leirimme, ja alkoivat kiskoa ihmisiä teltoistaan väkivaltaisesti. Yhtäkkiä paniikki ja huuto täytti leirimme, ja sydämeni hakkasi kauhusta, siitä ymmärryksestä, että minä olin antanut tämän tapahtua.

Minuun tarttunut hyökkääjä käski minun nousta ylös. Hän irrotti otteensa suuni edestä, koska ilmiselvästi hänen ei enää ollut tarpeen vaientaa minua. Samassa hyökkääjä sitoivat käteni selkäni taakse karhealla köydellä. Yritin polkaista hänen jalkansa päälle, kun hänen huomionsa oli kiinnittyneenä muualle, mutta hän oli varautunut eleeseeni, ja väisti, murahtaen ärtyneenä. Hän kiristi otettaan köydestä ja veti selkäni rintaansa vasten painaen toisen kätensä kurkulleni. En saanut kunnolla henkeä, hänen puristaessaan nyt henkitorveani kädellään, ja vaistomainen reaktioni oli alkaa pyristellä otetta vastaan.

- Yritä tuota vielä kerran, ja kierrän tämän köyden käsiesi sijasta kaulasi ympäri, hän murisi uhkaavalla, kylmällä äänellä, ja jähmetyin aloilleni. – Sitähän minäkin, mies murahti, ja hellitti otteensa kurkultani.
- Mene polvillesi maahan, hän murahti seuraavaksi, ja kun en heti tehnyt mitä käskettiin, hän painoi minua hartioista niin lujasti, että romahdin maahan. Samassa hän kietoi köyden tiukasti nilkkojeni ympäri, kiristäen sen niin kireälle, että inahdin. – Maahan, vatsallesi, hyökkääjä käski seuraavaksi.

Koska käteni olivat selkäni takana sidottuina, käskyn noudattaminen oli haastavaa, ja epäröin hetken liian kauan. Miehellä ei totisesti ollut kovin kummoinen kärsivällisyys, sillä hän tönäisi minut maahan rajusti, kun en totellut välittömästi. Yritin osua jäiseen maahan oikea olkapää edellä, jotten olisi satuttanut kasvojani, mutta en voinut välttyä osumalta. Ähkäisin kivusta, kun mies vihdoin etääntyi minusta, jättäen

minut makaamaan maahan. Kohotin katsettani, yrittäen nähdä tilanteemme. Vaikka oli pimeää, kuu ja nuotio valaisivat ympäristöä sen verran, että pystyin näkemään riittävästi.

Hyökkääjiä oli enemmän kuin meitä, ja vaikka osa meistä yritti pistää vastaan, yllätyshyökkäys oli ollut pelottavan tehokas. Nämä eivät olleet mitään amatööriä, he olivat toteuttaneet tämän kaiken niin hiljaisesti, niin taitavasti, että meillä ei ollut toivoakaan. Taistelu - jos sitä saattoi edes sellaiseksi kutsua - oli ohitse nöyryyttävän nopeasti. Meidät oli pakotettu maahan vatsallemme, köytettyinä ja avuttomina. Kun hyökkääjät neuvottelivat keskenään kauempana, vieressäni makaava Damacia vilkaisi minuun.

– Ihan mielenkiinnosta, urpo, miten helvetissä annoit tämän tapahtua? hän sähähti. – Jos olisit varoittanut, olisimme olleet hereillä, valmiina. Sen sijaan annoit noiden päästä kimppuamme ja nyt me kaikki kaikesta päätellen kuolemme sinun takiasi.

Puristin silmäni kiinni. En voinut puolustautua mitenkään. Minä *olin* vastuussa tästä.

– Dama on hiton oikeassa. Jos nuo ei tapa sinua, me tapetaan, Yandel murahti.

Minua vastaan hyökännyt mies kääntyi meitä kohti.

– Nyt joka iikka ne turvat kiinni siellä! mies ärähti, ja harppasi samalla lähemmäs meitä jäaden seisomaan yläpuolellemme mustana, synkkänä hahmona.

– Mitä te haluatte? Ehkä me voidaan neuvotella..., Yandel aloitti, mutta hyökkääjä potkaisi häntä kylkeen, saaden hänet ähkäisemään ja vaikenemaan.

– Saatte aivan taatusti tietää, mitä me haluamme. Mutta sitä ennen te pidätte turpanne kiinni. Jos kuulen täältä vielä yhdenkin sanan, leikkaan henkilökohtaisesti puhujan kielen irti, ja voitte olla varmoja, että anelu ei tehoa minuun enää siinä vaiheessa. Pitäkää tätä varoituksena, mies ärjäisi, ja harppoi sitten takaisin tovereidensa luokse.

Mies näytti olevan joukkonsa johtaja, sillä hänen matala äänensä kuului ylimpänä hyökkääjä joukkion keskeltä hänen neuvotellessaan heidän kanssaan jatkosta. Muutamat heistä oli jätetty vartioimaan meitä, ja he tuijottivat meitä synkkinä, vaitonaisina.

Huomasin, kuinka jotkut yrittivät vaivihkaa irrottautua köysistään. Omat ranteeni oli sidottu niin tiukasti selkäni taakse, ettei ollut toivoakaan irti pääsemisestä. Köydet hiersivät ja puristivat niin, että pelkäsin veren lakkaavan pian kiertämästä käsissäni. Kukaan ei uskaltanut enää puhua. Maa hohkasi kylmää allani, ja samaa kylmää valui sydämeeni sitä mukaa kun ymmärsin, miten saamarin pahasti olin mokannut.

– Voi, ne pienet resukat yrittävät venkoilla irti köysistään, toinen meitä vartioimaan jätetyistä miehistä sanoi äkkiä toverilleen, joka hörähti huvittuneena.

– Kuka yrittää? kuulin äkkiä saman synkän, kylmän äänen kauempaa. Siinä äänessä ei ollut mitään huvittunutta. Se sai kylmät väreet kulkemaan pitkin käsivarsiani.

Joukon johtaja harppoi jälleen luoksemme. Hän viittoi toiselle miehistä, ja mies marssi Damacian luo. Mies kiskaisi tytön ylös viereltäni, ja työnsi tämän johtajan eteen. Mies piteli tyttöä pystyssä, sillä köydet oli sidottu todella tiukkaan nilkkojemme ympärille.

– Sinä siis yritit irrottautua köysistä, niinkö? johtaja kysyi.

– Totta kai yritin, Damacia vastasi, pyristellen yhä köysiä vastaan. – Vai luuletteko te, että maahan maassa ja hyväksyn kohtaloni yrittämättä taistella, mitä?

Mies oli hetken vaiti, ilmeisesti tarkastellen tyttöä. Hänen ilmetään en kuitenkaan voinut nähdä naamion takaa.

– Luulitko sinä voittavasi meidät yksin, tyttö, mitä? mies kysyi, nyt huvittuneen kuuloisena.

– Ei se mahdotonta olisi.

– Eikö? Esityksestänne päätellen me olisimme voineet hyökätä kimppuunne kirkkaassa päivänvalossa ja laittaa teidät pakettiin kahdessa minuutissa. Yliarvioimme vastustajamme selvästi, teitä vastaan olisimme pärjänneet puolet pienemmällä vaivalla. Varsinainen eliittisotilasjoukkio te olettekin.

Kuningas Emronin kortit ovat todella kehnot, jos ne ovat teidän varassanne, mies jatkoi.

Sitten hän tarttui Damaciaa lujan näköisellä otteella niskasta.

- Taisin luvata leikata seuraavan häiritsijän kielen, vai miten se meni, tyttö? mies kysyi, pyöräyttäen toisella kädellään tikarinsa Damacian kasvojen eteen.
- Älä, tyttö henkäisi, nyt jo selvästi peloissaan.
- Muistaakseni sanoin myös, että anelusta ei olisi apua, mies sanoi, painaen tikariaan yhä lähemmäs tytön kasvoja.

Damacia kiljui. Suljin silmäni. En voisi katsoa tätä.

- Suu kiinni, mies ärjäisi.

Damacia vaikeni. Hetken aikaa oli aivan hiljaista. Sydämeni jyskytti rinnassani, kehoni tuntui voimattomalta. Keitä he oikein olivat, ja mitä he tahtoivat? Miksi he kohtelivat meitä näin? Avasin silmäni, ja pakotin itseni katsomaan, mitä tapahtui. Damacia tärisi miehen edessä silmin nähtävästi, ja kaikkien katseet olivat kiinnittyneet noihin kahteen.

- Vaikka toisaalta, mies sitten sanoi, lähes laiskasti – voisin minä leikata sinulta jotakin muutakin, kuin kielen, mies kiersi tytön ympäri, arvioiden tätä katseellaan.

Damacia rimpuili kokomustiin pukeutuneen miehen otteessa, ja silloin joukkion johtaja painoi tikarinsa hänen selkäänsä vasten, ja tyttö jäykistyi paikoilleen.

- Juuri niin. Sinuna pysyisin aivan paikallani, jos et halua, että minulle sattuu vahinko, mies sanoi.

Damacia henkäisi, ja samassa tikari liikahti, ja leikkasi yhdellä sulavalla liikkeellä poikki köydet, jotka olivat pitäneet hänen käsiään yhdessä.

- Lienee paras lopettaa, ennen kuin he laskevat alleen, vapauttakaa heidät, mies sitten totesi, yhtäkkiä melkein kyllästyneellä äänellä, ja viittäsi muille hyökkääjille, jotka alkoivat yllättäen vapauttaa meitä köysistämme.

Joku nirhaisi nilkkojani sitovat köydet poikki, ja seuraavaksi myös käteni vapautuivat. Sitten minun käskettiin nousta ylös.

LUKU 2.

Alessia

Mustiin asuihin pukeutunut joukkio alkoi riisua naamioitaan, ja kerääntyä suoraan riviin. Tunnistin joukosta ainakin Rayanin, vastaavan kouluttajamme, vaaleat hiukset ja kapeat kasvot. Mukana oli myös Saray, ensimmäisen tason vastaava kouluttaja, jonka korpinmustat hiukset ja arvokkaan, sotilaallisen tavan seistä tunnistanut koska tahansa. Miksen siis tunnistanut heidän tuttuja hahmojaan äsken? Kaikki heistä näyttivät vakavilta, odottavilta. Suurin osa heistä oli minulle vieraita, mutta muutamat tutut kasvot saivat minut ymmärtämään, että hyökkäys ei ollut ollut aito, vaan testi, jonka olin mokannut heti alkumetreillä. Samanaikainen helpotus ja nöyryytys taistelivat sisälläni. En sentään sittenkään ollut onnistunut tapattamaan meitä kaikkia tarkkaamattomuudellani. Helpotus jäi tosin lyhytaikaiseksi, nähdessäni ylikomentajan pitkän, vaikutusvaltaisen hahmon ilmestyvän näkyville metsän laidasta.

– Riviin järjesty, alokkaat! hän ärjäisi heti, kun oli riittävän lähellä.

Liikun muiden mukana, ja järjestäydyimme nopeasti, tehokkaasti riviin, vastapäätä kouluttajista koostuvaa riviä. Heti kun viimeinenkin alokas oli paikallaan, ylikomentaja alkoi harppoa edessämme. Tunsin, miten sydämeni syke kiihtyi, vatsaani puristi, kuin kylmä nyrkki olisi rusetanut sisuskaluni kasaan, käteni olivat jäiset, jalkani tärisivät, kun seurasin hänen harppomistaan, ja vain odotin, koska askeleet pysähtyisivät eteeni.

– En edes tiedä, mistä minun pitäisi moitteeni aloittaa. Näen edessäni täysin kelvottoman joukon alokkaita, jotka kehtaavat kutsua itseään tuleviksi elittisotilaiksi. Olette alittaneet riman niin maan perusteellisesti, että jopa minä olen lähes sanaton. Voitte vain kiittää onneanne, että kukaan muu kuin oma koulutusjoukkomme ei nähnyt häpeällistä suoritustanne. Teidät vangittiin ja sidottiin alle viidessä minuutissa toimintakelvottomiksi. Alle viidessä minuutissa, hän toisti, niin tyytymättömällä äänellä, että sävähdin.

En onnekseni ollut ainoa, joka painoi päänsä ankaran ripityksen edessä. Yritin pysyä pienenä ja näkymättömänä, vaikka tiesinhän minä, etten voisi välttyä huomiolta. Ei mennytkään kauan, kun ylikomentaja pysähtyi eteeni, ja kohdisti tutun, armottoman katseensa minuun.

– Vartio, alokas Alessia. Mitä varten sinä luulet, että meillä on öisin henkilöitä vartiossa?

Ääntä ei tullut. Sanoja ei ollut. Hartiani kohosivat jännittyneinä ylöspäin, pidin katseeni maassa, ja kaikki mitä juuri nyt halusin, oli kaivautua syvälle maan sisään ja jäädä sinne.

– Vastaa minulle, alokas!

– Estämässä, ettei mitään tällaista tapahtuisi? kysyin, pienellä äänellä.

Nyt hän astahdi terävän askelen lähemmäs minua. Nielaisin hermostuneena. Suljin silmäni hetkeksi, toivoen, että tämä olisi unta.

– Tarvitseeko minun todellakin joka kerta huomauttaa sinua erikseen samasta asiasta? Katse minuun, kun puhuttelen sinua. Kun vastaat puhutteluun, vastaat ääneen. Onko selvä?

– Asia selvä, herra ylikomentaja. Pyydän anteeksi. Sanoin, että vartio on olemassa siksi, ettei mitään tällaista tapahtuisi, toistin sanani, nyt nostaen katseeni häneen, ja pakottaen ääneni kuulumaan.

Hän nyökkäsi.

– Selitä minulle siis syy siihen, että sinun vartiovuorollasi joku pääsee hiipimään taaksesi täysin vapaasti, ja että tällainen joukko pääsee hyökkäämään kimppuunne ilman, että huomaat mitään?

– Olin ajatuksissani, herra ylikomentaja. Olen pahoillani tarkkaamattomuudestani.

Olin huomannut minikokoiset ozzyt. Mutta en joukkueellista metsässä piileskeleviä sotilaita. Rasahdus, jonka olin kuullut, oli tuskin tullut ozzyistä. Minä olin ohittanut sen liian kevyesti. Ajatus siitä, että kouluttajat olivat nähneet kuinka olin huomannut jotakin, ja sitten vain antanut asian olla tutkimatta sitä tarkemmin, oli nöyryyttävä.

- Pahoillaan oleminen on myöhäistä siinä vaiheessa, kun oma ja koulutustovereiden kurkku on viilletty auki. Toivon, että tämä harjoitus opetti sinulle edes sen verran, ylikomentaja sanoi.
- Kyllä opetti, herra ylikomentaja. Ei tapahdu toiste, vannon sen.

Hän tarkasteli minua niin pitkään, että poskiani alkoi kuumottaa. Hänen tummanharmaat silmänsä porautuivat omiini, ja katseessa näkyvä pettymys sai vatsani polttelemaan häpeästä.

- Henkilökohtaisesti, alovak Alessia, minä odotin sinulta huomattavasti enemmän. Sinä olisit pystynyt paljon parempaan.

Sanat lausuttiin hiljaa, mutta niiden painoa ei voinut kieltää. Leirillinen alokkaita ja kouluttajia oli täydellisen hiljaa, kaikkien huomion kiinnittyessä puhutteluun. Olin tottunut siihen, että kukaan ei uskonut minuun, ei uskonut siihen, että pärjäisin täällä. Suurimman osan ajasta en uskonut siihen itsekään. Tiesin olevani heikompi kuin muut, niin henkisesti kuin fyysisestikin. Mutta olin päättänyt tulla vahvemmaksi. Olin päättänyt ansaita toisten kunnioituksen. Tänään minulla olisi ollut mahdollisuus siihen. Mahdollisuus todistaa heidän olevan väärässä suhteeni. Olin kuitenkin epäonnistunut.

Ylikomentaja seiso yhä edessäni hiljaa. Hän piti käsiään tutulla tavalla selkänsä takana ja seiso niin suorana, että ulotuini häntä korkeintaan rintaan saakka. Jouduin pitämään niskani epämukavalla tavalla kenossa voidakseni katsoa häntä. Hän oli pitkä, lihaksikas, ja saamarin pelottava ilman tuota läpitunkevaa katsettaankin. Tilanne palautti minut suoraan ensimmäiseen koulutuspäivään, jolloin ylikomentaja oli valinnut minut kaikkien muiden alokkaiden joukosta auttamaan Caressan rangaistuksen toteuttamisessa. Caressa ei ollut tehnyt muuta kuin puhunut muutaman harkitsemattoman sanan, mutta siitä tuleva rangaistus oli ollut tuntuva. Olin saanut siitä osani, ja sen jälkeen olin pelännyt tuota edessäni seisovaa miestä yli kaiken. Nyt katsoessani häntä, suhtauduin häneen kuitenkin ristiriitaisesti. Pelko oli yhä läsnä, mutta nyt siihen sekoittui aito kunnioitus. Muistin paitsi hänen ankaruutensa, myös hänen kannustavat sanansa sinä päivänä, kun hän oli kouluttanut minua. Hän oli onnistunut rohkaisemaan minua, syyttämään sisimmässäni jonkinlaisen uskon siihen, että voisin selvitä, jos itse tahdoin. Hän oli ollut sinäkin päivänä yhtä tyly, taipumaton ja ankara kuin aina, mutta siinä ankaruudessaan juuri hän oli ollut se, joka oli saanut sisälläni syyttymään ensimmäistä kertaa vahvuuden kipinän. Tahdon selvitä. Ja se, että hän oli onnistunut siinä, onnistunut saamaan minut itseni uskomaan itseeni edes hieman, sai minut kunnioittamaan häntä.

Jokin siinä, miten pettynyt hän oli juuri nyt, ja miten vahvasti hän osoitti sen minulle, kertoi siitä, että hän oli mahdollisesti järjestänyt tämän hyökkäyksen juuri tänään siksi, että oli antanut minulle mahdollisuuden osoittaa omat vahvuuteni muillekin. Hän oli odottanut minun tekevän saman, kuin viimeksi Nicholaksen kanssa, kun meitä kohti oli yritetty ampua nuolia. Kun olin estänyt sen vaistoamalla hyökkäyksen etukäteen. En tarkalleen ottaen tiennyt, mikä sai minut uskomaan niin. Että ylikomentaja tekisi sellaista vuokseni. Mutta jokin hänen katseessaan sai minut uskomaan juuri niin. Kuin hän olisi sanonut paljon enemmän kuin nuo muutamat sanat siitä, että olisin pystynyt parempaan. Ja juuri siksi tämä epäonnistuminen tuntui niin pahalta. Olisin halunnut osoittautua sen luottamuksen arvoiseksi, jota hän oli minulle osoittanut. Olisin halunnut todistaa hänen olleen oikeassa. Että minä tosiaan voisin olla yhtä vahva kuin muutkin. En ollut kuitenkaan todistanut yhtään mitään muuta, kuin sen, mitä kaikki jo tiesivät ennestään. Etten kuulunut tänne. Häpeä poltteli sisälläni niin, että viimein en kestänyt ylikomentajan katsetta enää, enkä voinut muuta. Laskin katseeni kenkiini. Poskeni paloivat punaisina, ja olin kiitollinen siitä, että oli yö. Silloin ylikomentaja viimein liikahti, päätti piinaavan pitkältä tuntuneen piinani, ja asteli pois luotani. Ilma keuhkoissani tuntui alkavan taas kulkea, kun olin päässyt hänen huomiostaan, ja tunsin, miten joka ikinen lihas kehossani tuntui äkkiä veltolta.

- Ja te muut, hän aloitti sitten. – Jos kuvittelette, että voitte vierittää kaiken syyn siitä, mitä tapahtui, vartiovuorossa olleen niskaan, olette helkkarin väärässä. Yksikään teistä ei ollut valmistautunut. Oliko yhdelläkään edes tikaria makuualustan alla, tai yhtäkään asetta riittävän lähellä?
- Kaikella kunnioituksella, herra ylikomentaja, Damacia aloitti, – mutta ei ollut mitenkään odotettavissa, että joku hyökkäisi leiriin. Käsitykseni mukaan koulutusalue on suojattu taioin, eikä tänne voi tulla ketään ulkopuolisia. En siis varsinaisesti ymmärrä tämän harjoituksen tarkoitusta.
- Taiat voidaan murtaa, ylikomentaja sanoi, ja lähestyi nyt tyttöä hitaasti, pysähtyen sitten tämän eteen. – Niin on myös jo kertaalleen käynyt ja joitakin henkilöitä vastaan on hyökätty. Olette väärässä, jos kuvittelette voivanne asettaa turvallisuutenne vain yhden puolustuksen varaan.
- No, siinä tapauksessa olisi ollut oikein ystävällistä varoittaa meitä siitä, että tällainen uhka on olemassa. Vai oletatteko, että olemme yhtäkkiä ajatustenlukijoita?

Ylikomentaja tarkasteli Damaciaa hetken hiljaisuuden vallitessa.

- Neuvotko sinä minua siinä, miten minun pitäisi koulutuksenne järjestää alokas Damacia? Haluatko kenties kertoa minulle lisääkin ajatuksiasi siitä, kuinka kouluttaisimme teitä paremmin?
- En yrittänyt...en arvostellut..., Damacia aloittikin, hermostuneen kuuloisena, kun ylikomentaja keskeytti hänet.
- Odotatko, että tulevassa pelissä vihollisesi ilmoittaa sinulle kohteliaasti etukäteen, aikovansa muutaman minuutin päästä iskeä tikarin selkääsi?
- En odota, herra ylikomentaja, mutta...
- Aivan. Jos ette odota vihollistenne toimivan pelissä ennalta arvattavasti, ette odota sitä myöskään koulutuksen aikana.
- Emme tienneet – tai ainakaan minä en tiennyt – että meillä on vihollisia koulutusalueen ulkopuolella, Damacia huudahti, haluten selvästi saada sanottua puolustuksensa loppuun saakka.
- No. Nyt tiedätte. Te varaudutte jokaiseen uhkaan etukäteen. Tunnettuun ja tuntemattomaan. Jatkossa jokaisen makuualustan alta löytyy ase. Jatkossa jokainen vartiovuorossa oleva pitää silmänsä ja korvansa auki. Sillä voin vannoa, että jos päätän järjestää vastaavan harjoituksen uudelleen, ja esityksenne on samanlainen kuin tänään, rangaistus tulee olemaan täysin eri luokkaa, kuin jonka nyt kärsitte. Onko tämä ymmärretty?
- Ymmärretty on, herra ylikomentaja, vastasimme kuorossa.
- Siinä tapauksessa harjoitus ja puhuttelu ovat nyt ohitse. Ehditte nukkua vielä muutaman tunnin ennen aamunkoittoa. Ottakaa siitä kaikki irti, sillä rangaistuksena tämän yön luokattomasta suorituksesta, teistä jokainen valvoo vartiossa koko ensi yön. Seisten. Ja harjoittelette seuraavan päivän täysin normaalisti. Toivottavasti ette unohda tätä rangaistusta tai sen syytä kovin pian. Alokas Damacia jää jatkamaan vartiovuoroa loppuyöksi.
- Kyllä, herra ylikomentaja, tyttö vastasi, ja teki kunniaa, mutta hänen liikkeensä olivat nykiviä, paljastivat hänen tuntemansa ärtymyksen.
- Herra ylikomentaja, saanko puhutella? kuulin Nemesion juron äänen kysyvän, kun osa oli jo alkanut irrottautua rivistä.
- Saat puhutella, alokas Nemesio.
- En millään tavoin tahdo kyseenalaistaa päätöksenne kohtuullisuutta, herra ylikomentaja, mutta pyytäisin perusteita, minkä vuoksi kaikkia rangaistaan yhtä ankarasti? Me kaikki voimme varmasti olla samaa mieltä siitä, että vartiovuorossa oleva on suurimmassa vastuussa tapahtuneesta, joten kaiketi meitä muita ei pitäisi syyttää tapahtuneesta yhtä paljon? Jos hälytys hyökkäyksestä olisi tehty ajoissa, olisimme varmasti suoriutuneet paremmin.

Ylikomentaja astahi nyt lähemmäs Nemesiota, ja pysähtyi sitten tämän eteen.

- Kollektiivinen vastuu, alokas. – Yhteinen vastuu, yhteinen rangaistus. Vaikka valmistaudutte yksilösuoritukseen pelissä, te olette yhdessä vastuussa leirinne turvallisuudesta. Se teidän kannattaa

jatkossa pitää mielessänne. Kuin myöskin se, että jo määrättyjä rangaistuksia ei kyseenalaisteta, ylikomentaja vastasi.

Nemesio nyökkäsi, tietäen jo ylikomentajan äänensävyistä, että nyt oli parasta olla hiljaa. Jokainen meistä tiesi, mitä tuo äänensävy tarkoitti, ja mihin se pian johtaisi.

– Haluaako joku muu esittää vastalauseita? ylikomentaja kysyi.

Kukaan ei puhunut. Ylikomentaja nyökkäsi.

– Alokas Nemesio jää vartioimaan leiriä loppuyöksi alokas Damacian kanssa. Kysyttävää?

– Ei ole, herra ylikomentaja.

– Hyvä. Sitten olemme valmiita. Gabriel, vaihtaisin kanssasi muutaman sanan, ylikomentaja sanoi sitten, ja viittasi toisessa rivissä seisovaa kouluttajaani kohti.

Katsoin hämilläni heidän peräänsä, kun he katosivat pienen matkan päähän meistä, ja jäivät sitten seisomaan metsän laitaan. Huomasin kouluttajani synkän katseen kääntyvän minua kohti, ja hän näytti puhuvan jostakin ylikomentajan kanssa kiivaaseen sävyyn. Kohtaaminen ei missään tapauksessa vaikuttanut leppoisaalta, eikä se ainakaan tarkoittanut minulle mitään hyvää. Muut alkoivat samalla pikku hiljaa irtautua rivistä, ja lähteä takaisin nukkumaan.

Minä huomasin seisovani turtana paikallani, tietämättä, mitä tehdä seuraavaksi. Teltaan toisten kanssa en missään tapauksessa uskaltautuisi juuri nyt. Eikä nukkuminen muutenkaan tulisi kyseeseen, kun sisimpäni oli näin täynnä häpeää ja pettymystä itseäni kohtaan.

Silloin joku tönäisi minua rajusti ohi kävellessään, ja lennähdin eteenpäin, saaden vain vaivoin pidettyä tasapainoni.

– Hei! huudahdin, lähes kiukkuisesti, ja käännyin katsomaan taakseni.

Nemesio seisoi takanani, ja katsoi minuun silmät kylminä. Hän kohotti sormensa, ja osoitti minua.

– Puhun kaikkien puolesta, kun sanon tämän, pullapää. Tämä ei jää tähän, hän sanoi. – Järjestit itsellesi juuri helkkarinmoisia ongelmia. Kun tulee sopiva tilanne, minä, ja muutama muu käsitellään ongelmamme kanssasi. Perusteellisesti. Me kaikki kärsitään rangaistus sinun takiasi. Joten valmistaudu kärsimään seuraukset.

Nielaisin, ja tunsin, miten vanha pelokas Alessia asteli uuden Alessian tilalle, ja painoi hartiansa kasaan, ja silmänsä maahan uhkauksen edessä. Nemesio hymähti halveksuvasti, ja käveli pois.

Minä taas huomasin oman kouluttajani harppovan itseäni kohti, ja kun hän seisahtui eteeni, tiesin olevani ongelmassa. Kouluttaja osoitti sormellaan Nemesion perään. Tiesin ilman sanojakin, mitä minulta odotettiin. Kauhu kaivoi mustia käytäviä sisimmässäni, ja epäröin. Vaatisiko hän todella minulta tätä, vaikka hän varmasti tiesi, miten siinä tulisi käymään?

– Mitä hittoa olen sanonut sinulle nöyristelystä toisten edessä? hän kysyi hiljaa, uhkaavalla äänellä.

– En voi haastaa häntä nyt, sanoin surkeana. – En ole läheskään valmis, en osaa tarpeeksi. En pärjää hänelle, en vielä. Etkö näe, että hän on minua puolet isompi ja vahvempi, ja lisäksi ehtinyt harjoitella taistelutaitoja minua kauemmin. Älä pakota minua kohtaamaan häntä nyt, ei vielä, sanoin, ja kohotin katseeni häneen.

Pyysin siitäkin huolimatta, että tiesin sen olevan turhaa. Itsevarmuuteni oli tällä hetkellä muutoinkin murskana, tässä mielentilassa Nemesion suora haastaminen tuntui itsemurhalta. Kouluttaja astahi askelen lähemmäs minua, kallisti päätään tutulla, uhkaavalla tavalla, ja siristi silmiään. Astuin askelen taaksepäin vaistomaisesti, pitäen katseeni hänessä.

– Tarvitseeko minun muistuttaa sinua pelin säännöistä? Lyö, tai tule lyödyksi, alokas. Jos et sattunut näkemään, miten sinua katsottiin juuri äsken, niin voin vakuuttaa sinulle, että jos et nyt nouse puolustamaan itseäsi, he tulevat hakkaamaan sinut. Porukalla. Pahasti. Joten sinä suoristat nyt selkäsi, lakkaat näyttämästä kissaa säikkyvältä hiireltä, ja menet pistämään kaverin ojennukseen. Ja sinun on parasta voittaa, tai muuten sinulla on ongelma myös minun kanssani. Menikö perille, alokas?

LUKU 3.

Alessia

Minulla ei ollut vaihtoehtoja. Hengitin kaksi kertaa syvään, suoristin hartiani, ja selkäni, ja marssin sitten Nemesion perään nuotiolle, jonne hän oli jo mennyt valmistautumaan omaan vartiovuoroonsa. Hän istui puupölkkyllä, selkä minuun päin.

– Hei, Nemesiol huudahdin, yrittäen saada ääneeni niin paljon ylimielisyyttä ja kylmää varmuutta, kuin pystyin teeskentelemään.

Hän kääntyi yllättyneenä katsomaan minuun, ja siristi sitten silmiään.

– Mitä asiaa, pullapitko?

– Sitä vain, että sinun on parempi olla tönimättä minua enää toiste, sanoin.

Tummanruskeat silmät kiinnittyivät minuun hetkeksi, hän kohotti kulmiaan kuin ei olisi uskonut, mitä oli juuri kuullut. Sitten hän alkoi nauraa. Kylmää, ivallista naurua, joka sai jokaisen kohdan sielussani särkemään. Vähättely sattui enemmän, kuin halusin itselleni myöntää. Halusin, että minut otettaisiin kerrankin tosissaan. Mutta se taisi olla mahdoton toive kaltaiselleni. Yhtäkkiä näin tilanteen kuin teatteriesityksenä ulkopuolelta. Olin jonkun farssin komedialliseksi tarkoitettu sivuhenkilö. Kohtaus alkaa, kun lyhyt, vaaleahiuksinen pullukka tyttö seisoo itseään puolet isomman ja kymmenkertaisesti vahvemman miehen edessä ja haastaa tätä taisteluun, koska mies on loukannut hänen kunniaansa. Osa yleisöstä nauraa asetelmalle jo valmiiksi. Se helläsydämisempi osa miettii, että tytön pitäisi ottaa jalat alleen ja vähän äkkiä, sillä yleisö tietää, että tällä tilanteella ei ole kuin yksi mahdollinen lopputulos.

Halusin perääntyä, mutta tiesin kouluttajani seuraavan tilannetta, ja jos perääntyisin... sen seurauksia en uskaltanut edes ajatella.

– Naura sinä vain. Mutta sinua ei naurata enää, kun huomaat, etten ole enää sama Alessia kuin ennen.

Et pilkkaa minua enää koskaan, et myöskään uhkaile, tai saat kokea omakohtaisesti, miten paljon olenkaan muuttunut.

Hän nousi, lähes laiskasti, ylös ja kääntyi minua kohti.

– Vai niin. Jospa sitten esittelisit tämän uuden urhean Alessian minulle virallisesti, hän sanoi, ääni täynnä ivaa. – Minä odotan.

Hän kumartui hieman minua kohti, kuin korostaakseen pituuttaan verrattuna minuun, taputti sitten silmäkulmaansa merkittävästi samalla vähätteleväällä eleellä, kuin viimeksikin, kohdatessani hänet ja Yandelin rannalla. Silloin en ollut uskaltanut vastata haasteeseen. En ollut pystynyt lyömään. Kämmeneni hikosivat, ja puristin käsiäni nyrkkiin. Saisin selkääni. Saisin aivan taatusti selkääni. Hitto.

Käännähdin epävarmasti katsomaan taakseni, jossa kouluttajani seurasi tilannetta kädet kevyesti puuskassa edessään, jalat hieman harallaan. Hän nyökkäsi minulle kylmästi, eikä käsky jäänyt epäselväksi. Minulle oli kuitenkin vielä vaikeampaa lyödä ketään ensin. Oli eri asia puolustautua, kuin tehdä ensimmäinen siirto itse.

– Aamu sarastaa kohta, pullapitko. Luuletko, että seison tässä koko yön odottamassa, uskallatko vai etkö? Nemesio kysyi lähes kyllästyneellä äänellä. – Vaikka mehän tiedämme molemmat jo nyt, ettet sinä uskalla. Et ole muuttunut yhtään, olet sama heikko, säikky ressurkka, kuin ennenkin. Et ole mikään eliittisotilas, olet pelkkä säärittävä vitsi.

Yhtäkkiä näin punaista. Hän sanoitti kaiken sen, joksi todella tunsin itseni. Säärittävä vitsi oli jotakin, joksi todella tunsin itseni, mutta jota en halunnut enää olla. Kaikki se häpeä ja nöyryytys, jota olin tänään

kokenut, purkautui yhtäkkiä sisältäni. Silmissäni vilisivät hetket, joina Yandel ja Nemesio olivat tyrkkineet minua, uhkailleet minua, pilkanneet minua. Jossain meni raja minunkin sietokyvylläni. Uusi Alessia työnsi vanhan, pelosta tärisevän Alessian selkänsä taakse. Nyt riittää vähättely. Samassa tein äkkikäännöksen häntä kohti, pyyhkäisten jalat hänen altaan niin nopealla liikkeellä, että hän ei ehtinyt reagoida. Kun hän jysähti selälleen maahan, en jäänyt odottamaan. Kumarruin, ja iskin nyrkkini hänen kasvoihinsa, niin lujaa, että hänen nenästään purskahti verta. Isku kipinöi rystysissä, ja soti luontoani vastaan niin lujasti, että kaikki minussa huusi lopettamaan tämän, siitäkkin huolimatta, että osa minusta halusi yli kaiken osoittaa pystyvänsä tähän. Suurempi osa minua vihasi joka hetkeä. Mutta silti pakotin itseni iskemään uudelleen. Lujaa, ennen kuin hän tointuisi yllätyksestä.

- Uskotko nyt? kysyin, kun hän painoi kätensä yllättyneenä verta pursuavan nenänsä eteen, ähkäisten.
  - Jätä minut rauhaan. Lakkaa nimittelemästä ja uhkailemasta, sillä en aio kuunnella sitä enää!

Nemesio kuitenkin pomppasi yllättävän ketterästi takaisin jaloilleen, ja nyt hänen silmänsä leiskuivat vihaa, eikä aikaa katumukselle ollut. Peräännyin hieman, ja hän seurasi uhkaavan hitaasti perässäni.

Ihmiset olivat kuulleet metelin, ja nyt ympärillemme kerääntyi yhä enemmän porukkaa, seuraamaan tilannetta. Hienoa. Nyt koko leiri näkisi, kuinka saisin selkääni. Olin yllättänyt hänet kerran, koska hän ei uskonut, että todella tekisin sen. Mutta hän oli minua puolet vahvempi. Pidempi, lihaksikkaampi, ja paljon, paljon valmiimpi satuttamaan. Minä inhosin väkivaltaa. Inhosin sen käyttämistä toisiin yhtä paljon kuin sitä, että väkivaltaa käytettiin minuun. Juuri nyt jouduin pakottamaan itseni toimimaan tavalla, joka raastoi hajalle sisintä osaa minusta. Nemesiolle toisten satuttaminen tuli luonnostaan, hän nautti siitä, se oli ollut alusta saakka ilmiselvää.

- Muista, pullapitko, että aloitit tämän itse, hän sähisi vihaisena. – Kun olen valmis kanssasi, joku voi kerätä jäänteesi maasta lapiolla.

Sydämeni hakkasi hurjasti, päässäni humisi, ja tunsin, kuinka koko kehoni meni voimattomaksi hänen uhkaavista sanoistaan. Käsivarteni tuntuivat menettävän kaiken voimansa, samoin jalkani. Nemesio kierteli minua, ja näin hänen ylimielisestä katseestaan, että pelkoni näkyi minusta ulospäin. Hänellä oli varaa pitkittää tätä, leikitellä kanssani.

Sitten hänen nyrkkinsä heilahti niin nopeasti, että ehdin havaitsemaan sen vain silmäkulmastani, ennen kuin se jysähti leukani alle. Tunsin, kuinka iskun voima lennätti minut taaksepäin, ja kipu välähti valkohehkuisena silmiäni takana, selkäni ja takaraivoni jysähtäessä kovaan maahan. Nemesio oli hetkessä kimpussani, potkien, iskien jalkansa kylkeeni. Kuulin huutavani. Kuulin, kuinka jotkut hurrasivat ympärillämme. Päässäni pyöri, mutta pyöräytin itseni kivusta huolimatta nopeasti etäämmäs hänestä, ja yritin päästä jaloilleni. Hän antoi minun tehdä sen, katseli vain minuun virnistellen häijysti, kun pidin kiinni kyljestäni, hengittäen raskaasti.

- Tuo oli todella viihdyttävää ryömimistä, pullapitko. Liikut vielä kohtalaisen ketterästi. Oletan siis, etten murtanut luita. – Vielä.

Sitten hän kohotti hitaasti kätensä, ja teki sormillaan kutsuvan eleen. Pidin katseeni hänessä liikahtaessani häntä kohti, pakottaen sumuisen pääni havainnoimaan hänen liikkeitään. En saisi antaa hänen osua toiste, tai olisin hyvin nopeasti taju kankaalla. Yritin muistella kaikkia niitä liikkeitä, joita kouluttajani oli ehtinyt minulle opettaa. Niitä ei ollut paljon.

- Hakkaa sel! joku huusi kärsimättömästi, eikä minulla ollut epäilystäkään, kenelle huuto oli tarkoitettu. Koska tiesin, että kukaan ei halunnut minun voittavan, se sai jonkinlaisen taistelutahdon minussa heräämään. Oli aika lakata ryömimästä muiden edessä. Oli aika lakata esittämästä narrin roolia. Tämä oli tilaisuuteni näyttää, etten ollut heitä heikompi.

Hyökkäsin niin yllättäen, että Nemesio, joka oli keskittynyt virnuilemaan yleisölleen, tuli toistamiseen yllätetyksi. Potku osui häntä lujasti jalkoväliin, joka oli tietyllä tavalla alhainen liike, mutta tässä pelissä reiluuspisteitä ei laskettu. Minun piti käyttää kaikki keinot, jos aioin pärjätä itseäni vahvemmalle. Hän ähkäisi kivusta ja painui kaksin kerroin, jolloin en enää epäröinyt. Luja kylkipotku ja hän oli maassa. Uusi potku, tällä kertaa vatsaan, ja vielä uusi, ja hän päästi tukahtuneen äänen, joka kertoi häneen sattuvan nyt

tosissaan. En uskaltanut lopettaa potkimista, sillä yhtäkkiä olin kauhuissani siitä ajatuksesta, että hän pääsisi vielä ylös. Sillä jos hän pääsisi... Seuraavaksi hän tappaisi minut. Minun oli pakko jatkaa niin kauan, että hän ei nousisi hetkeen.

– Riittääkö? kysyin lopulta hengästyneenä.

Adrenaliini kohisi suonissani, ja tunsin merkillistä voimantunnetta, jota en ollut tuntenut koskaan aiemmin. Hetken aikaa olin riemuissani siitä, mitä olin tehnyt. Minä olin puolustanut itseäni, minä olin voittanut jonkun itseäni paljon vahvemman, vaientanut pilkan, kerrankin. Tällä kertaa minä en ollut alistunut ottamaan vastaan kaikkea mitä niskaani syydettiin, ja se sai oloni tuntumaan voimakkaalta.

Nemesio kohotti kätensä vaitonaiseen antautumisen eleeseen, ja hiljaisuus laskeutui leirin ylle. Muut poistuivat paikalta yhtä nopeasti, kuin olivat tulleetkin.

Minä seisoin Nemesion vierellä, katsellen, kuinka hän yhä pyöri kivusta maassa, ja yhtäkkiä voin huonosti. Minäkö olin todella tehnyt tuon? Olin satuttanut häntä noin pahasti, että hän ei edelleenkään voinut nousta ylös. Olinko murtanut luita potkiessani häntä? Peräännyin pari askelta, ja tunsin, kuinka käteni tärisivät. Kuinka koko kehoni yhtäkkiä tärisi. Millainen ihminen minusta oli tulossa? Aloinko nauttia toisten satuttamisesta? Huono omatunto, syyllisyys ja häpeä siitä, mitä olin tehnyt, kietoutuivat peittona ympärilleni.

Tiesin kuitenkin, että tämän täytyi tapahtua. Kouluttajani oli ollut tässä asiassa oikeassa. Jos en olisi noussut puolustamaan itseäni nyt, kaikkien nähden, olisin saanut selkääni pahemman kerran itse. He olivat saamarin vihaisia minulle rangaistuksesta, jonka kaikki olivat saaneet kollektiivisesti, sillä he pitivät minua yksin syyllisenä. Ja koska kaikki näkivät minut heikkona, olisin todella helppo kohde heidän turhautumisensa purkamiseen. Ehkä olin syyllinen. Mutten ollut valmis ottamaan selkääni muilta virheen vuoksi. ”Mutta olet kuitenkin valmis hakkaamaan toisen ihmisen sen takia, että et saisi itse selkääsi”, omatuntoni kuiskasi korvaani syyttävästi, ja sai minut jälleen puremaan huultani. *Ole kerrankin hiljaa*, vastasin sille mielessäni, ja suljin oven äänekkään omatuntoni nenän edestä. Miksi minä olen se, jonka pitäisi aina ottaa kaikki iskut? Kyse oli selviytymisestä. Yksin siitä.

Kun käännyn, huomasin yllättäen Sarayn, ensimmäisen tason vastaavan kouluttajan, vierelläni. Hän hymyili minulle pienesti, ja taputti sitten olkapäätäni.

– Olen ylpeä sinusta, Alessia, hän sanoi. – Täytyy sanoa, etten olisi ikinä uskonut, että sinusta on tuohon. Ajattelin, että kuolet täällä ensimmäisten joukossa, mutta nyt uskon, että voit jopa oppia selviämään. Olet tehnyt uskomattoman hyvää työtä uuden kouluttajasi kanssa.

Sanat saivat minut hätkähtämään, ja Saray nyökkäsi.

– Älä anna niiden hyppiä silmillesi jatkossakaan, hän sanoi minulle, katsoen minua nyt tiiviisti silmiin. Vastaavan kouluttajan katse tuntui äkkiä merkillisen häiritsevältä. Mitä se oli, mikä minua häiritsi hänen silmissään? Katse oli ystävällinen, mutta jokin...Hänessä oli jotakin.... En ehtinyt jäädä ihmettelemään erikoista aavistustani, kun hän jo irrotti tiiviin katseensa silmistäni, etäännyen minusta nyt hieman. – Äläkä ota vartiovuorossa epäonnistumistasi liian vakavasti. Moka sit, mutta seuraavalla kerralla olet sitten tarkkaavaisempi. Vastaavat kouluttajat ovat oppineet liikkumaan todella hiljaisesti ja huomaamattomasti. Ja voin kertoa, että vaikka olisit tehnyt hälytyksen, kenestäkään teistä ei olisi vielä ollut vastusta meille. Lopputulos olisi ollut sama, tappelu olisi ehkä vain kestänyt muutaman minuutin kauemmin, Saray sanoi, ja virnistä minulle sitten salaliittolaisen tavoin.

Ravistin päätäni mielessäni, yrittäen päästä eroon omituisesta tunteesta, ja aavistuksesta, josta en saanut otetta. Yllättäen Saray laitto kätensä nyrkkiin, ja nosti sen ylös, katsoen minua sitten odottaen. Kopsautin nyrkkini hänen nyrkkiään vasten, ja hän hymyili minulle, ennen kuin kääntyi pois.

Jäin katsomaan hämilläni hänen peräänsä, kun hän harppoi pois. Räpyttelin silmiini nousseita kyöneleitä pois, sillä Sarayn yllättävä rohkaisu oli tuntunut hyvälle. Hän oli vaivautunut tulemaan luokseni ja sanomaan nuo sanat. En ollut enää näkymätön. Yhtäkkiä en enää ollutkaan kaikkien silmissä se tyttö, joka kuolisi ensimmäisenä. Yhtäkkiä olin tyttö, jolla oli mahdollisuus selvitä täältä.

Oma kouluttajani käveli samassa luokseni, ja hän nyökkäsi minulle ilmeettömästi, mutta tällä kertaa näin hyväksynnän pilkahduksen hänen katseessaan, ja se sai minut hengittämään hieman vapaammin. En ehkä olisikaan aivan niin pahassa pulassa hänen kanssaan, kuin olin vielä hetki sitten pelännyt. Hän viittasi minut seuraamaan itseään.